

Odepřel-li tedy žal. úřad uznati za průkaz způsobilosti předložené vysvědčení učební a vysvědčení o vykonané zkoušce tovaryšské jediné proto, že st-l nebyl přihlášen u společenstva jako zámečnický učeň a že nevykonával tovaryšskou zkoušku před zkušební komisí společenstevní, dopustil se nezákonnosti.

Č. 10.225.

Samospráva obecní: Vztahuje se nárok podílníků, kterým podle § 4 zák. č. 421/19 náleží polovina výtěžku lesa býv. obecního statku, také na výtěžek z těžby dříví mniškového?

(Nález ze dne 15. prosince 1932 č. 19.819.)

Prejudikatura: Boh. A 1660/22, 2873/23.

Věc: Obec L. (adv. Dr. Richard Weinfurter z Plzně) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. strany adv. Dr. Ant. Svoboda z Prahy) o výtěžek lesa.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Obecní zastupitelstvo ve L. nevyhovělo žádosti dřívějších podílníků lesa býv. obecního statku, aby jim byla vyplacena polovice výtěžku podle § 4 zák. č. 421/19 za léta 1920 až 1925 částkou 57.698 Kč proto, že jim bylo přeplaceno 15.182 Kč 17 h. Osk v Rokycanech určila výměrem z 31. srpna 1928 tuto polovici čistého výtěžku za léta 1920 a 1921 částkou 15.923 Kč 97 h, a výměrem z 10. listopadu 1928 určila ji za léta 1922 až 1923 částkou 8.311 Kč 67 h, vycházejíc z názoru, že následkem mniškové pohromy nařízen byl obci paseční klid na 32 roků, počínaje rokem 1922 a že proto nutno čistý výtěžek docílený z obecního lesa za léta 1922 až 1925 pokládati za výtěžek 32 let, z něhož podílníkům přísluší jen část na ony čtyři roky poměrně vypadající.

Ke stížnosti podílníků zemský úřad v Praze nař. výměrem zrušil rozhodnutí osk z 10. listopadu 1928, uznal, že je celý výnos z prodeje mniškového dříví pojmouti do kalkulace čistého výtěžku lesa bývalého obecního statku, a uložil obci, aby na základě tohoto výroku sestavila lesní účet za roky 1922—1925 znovu.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Na sporu jest otázka, zda právní nárok podílníků, kterým podle § 4 zák. č. 421/19 přísluší polovina peněžitého výtěžku lesa, vztahuje se i na polovinu výtěžku z těžby dříví stíženého mniškou.

Podle § 4 cit. zák. přísluší podílníkům, kteří dosud mají nárok na brání stavebního nebo palivového dříví z pasek lesa obecního statku, po dobu 6 let, počínajíc dnem 1. ledna 1920, polovice peněžitého výtěžku tohoto lesa po odečtení veřejných dávek a potřebných nákladů na řádné hospodaření, udržování a správu lesa, v dotčeném roce skutečně učiněných.

V nál. Boh. A 1660/22 a 2873/23 vyslovil nss, že tuto polovici peněžitého výtěžku je počítati z peněžitého výtěžku nejen za stavební i palivové dříví, nýbrž za všechny užitky, tedy i za polomy, souše, vývrátě a pod. K závěru tomu dospěl nss úvahou, že zákon přiznává v cit. § 4 býv. podílníkům polovici peněžitého výtěžku toho lesa, aniž pojem »výtěžek«

nějak omezuje. Dlužno proto výtěžkem rozuměti všechen výtěžek podmíněný lesní kulturou, nechť je to výtěžek každoročně se opakující, či výtěžek mimořádný. Proti tomu nelze jako měřítko dovolávati se obsahu a rozsahu požitkových práv dosavadních podílníků podle § 70 obec. zřiz., neboť odškodnění podle § 4 zák. č. 421/19 má povahu odbytného, jehož výše je stanovena zcela samostatně bez ohledu na dosavadní právní stav. Jsouc omezena jen číselně ustanovením odst. 2 cit. § 4.

Stížnost má za to, že mají-li se podle zákona od výtěžku odpočísti náklady na řádné hospodaření, udržování a úpravu lesa, musí to platiti i o výtěžku, a usuzuje z toho, že může běžeti jen o výtěžek z těžby řádné, která se podle zásad lesního hospodaření periodicky opakuje, a contrario těžby mimořádné, docílené prý již na úkor samé podstaty lesa. Nss nemohl tomtu názoru přisvědčiti, protože slova »řádné« hospodaření atd. mají význam jiný, to jest hospodaření, udržování a správu lesa, odpovídající předpisům zákonů lesních.

Nss setrval proto i tu na názoru shora uvedeném, a shledal tuto námitku stížnosti bezdůvodnou.

Stížnost vytýká konečně jako vadu řízení, že prý žal. úřad neobmezil peníz, jenž má připadnouti na jednoho podílníka, na 2.000 Kč ročně. Ani tuto námitku neshledal nss důvodnou, neboť žal. úřad číselným výpočtem se nezabýval, nýbrž uložil obci, aby na základě jeho výroku sestavila nový lesní účet, a v důvodech uvedl, že rozdělení výtěžku jest provéstí podle směrnic stanovených §em 4 zák. č. 421/19, tedy i se zřetelem na ustanovení 2. odst. cit. § 4, že peníz připadající na jednoho podílníka nesmí přesahovati 2.000 Kč ročně.

Č. 10.226.

Samospráva obecní. — Řízení správní (Slovensko):
I. Pronájem jednotlivých obchodních místností v obecní tržnici spadá do působnosti obecního zastupitelstva. — II. Ustanovení § 120 zák. čl. XXII: 1886 bylo zrušeno § 23 ob. fin. novely č. 329/21. — III. Není všeobecně nařízeno, aby pronájem obecního majetku se děl veřejnou dražbou.

(Nález ze dne 15. prosince 1932 č. 19.904.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 4444/25.

Věc: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o pronájem obchodní místnosti v městské tržnici.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud nařídilo, aby ve věci pronajetí sporných obchodních místností rozhodl městský zastupitelský sbor na základě výsledku veřejné dražby anebo veřejného ofertního řízení, se zrušuje pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: V městské tržnici v Bratislavě uprázdnily se dvě místnosti, jež tržní úřad o své újmě pronajal řezníku Ignáci R. Městská rada dala